

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Steve Berry
THE COLUMBUS AFFAIR

Copyright © 2012 by Steve Berry
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00288-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AFERA KOLUMBO

Stiv Beri

Preveo Mirko Bižić

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Sajmonu Lipskeru, mom književnom agentu,
kome dugujem veliku zahvalnost

*Petsto godina su istoričari promišljali o pitanju:
Ko je bio Kristifor Kolumbo?*
Odgovor se, jednostavno, krije u drugom pitanju.
Ko želite da on bude?

JAMAJKA
1504. GODINA

PREDGOVOR

Kristifor Kolumbo je shvatio da je odlučujući trenutak sam prilazak. Njegova grupa se protekla tri dana s mukom probijala na jug, kroz bujnu šumu ove tropske zemlje, postojano se sve više uspinjući. Od svih ostrva koja je otkrio od svog prvog iskrcavanja u oktobru 1492. godine, ovo je bilo najlepše koje su njegove oči videle. Uske poljane oivičavale su njegovu stenovitu obalu. Planine su formirale maglovitu kičmu kopna, postepeno se uzdižući sa zapada do najviše tačke na ovom mestu, na istoku, na izuvijanom lancu planinskih vrhova koji su ga sada okruživali. Veći deo tla bio je sastavljen od poroznog krečnjaka prekrivenog plodnom crvenom zemljom. Neverovatan niz šarolikih biljaka bujao je ispod debelih stabala netaknute šume, čiji su rast podsticali vlažni vetrovi koji su duvali bez prestanka. Domoroci koji su ovde živeli nazivali su ovo mesto Zajmakom, za šta je saznao da znači „ostrvo izvora“ – prikladno, jer je vode svuda bilo u izobilju. Pošto su Kastiljanci zamenili *Z* sa *J*, počeo je da naziva ostrvo Jamajkom.

„Admirale.“

Stao je i licem se okrenuo prema jednom od svojih ljudi.

„Nije daleko“, rekao mu je De Tores, pokazujući napred. „Dole niz greben do zaravni, a onda preko do čistine.“

Luis je plovio sa njim na sva tri prethodna putovanja, uključujući i ono iz 1492. godine, kada su prvi put zakoračili na ove obale. Razumeli su se i verovali jedan drugom.

Nije mogao da kaže isto i za šest domorodaca koji su vukli sanduke. Bili su bezbožnici. Pokazao je na dvojicu koji su nosili jedan od manjih sanduka i pokazao im rukama da budu pažljivi. Bio je iznenađen što je drvo od kog je sanduk napravljen posle dve godine i dalje bilo očuvano. Nisu ga izrešetali crvi, kao što su prošle godine uradili sa koritom njegovog broda. Proveo je godinu dana nasukan na ovo ostrvo.

Ali njegovo zarobljeništvo je sada bilo završeno.

„Dobro si odabrao“, rekao je De Toresu na španskom.

Nijedan od domorodaca nije znao taj jezik. Još trojica Španaca su prtili njega i De Toresa, a svaki od njih je pažljivo biran. Meštani su prisilno regrutovani, podmićeni obećanjem o još sokolarskih zvončića – drangulija čiji ih je zvuk naizgled opčinjavao – samo ako odvuku tri nosiljke u planine.

Stiv Beri

Započeli su putovanje u zoru, sa livade u šumi koja je izlazila na severnu obalu, dok je obližnja reka sipala svoju blistavu hladnu vodu niz glatke stene, stvarajući vir za virom, i konačno se u poslednjem srebrnastom zaronu obrušavajući u more. Neprestano zujanje insekata i cvrkut ptica postajali su sve glasniji, sada već dostižući silovit vrhunac. Za probijanje uza šumovitu padinu bio je potreban napor i svima je ponestalo daha, odeća im je bila natopljena znojem, dok im se po licu nataložila prljavština. Sada su se ponovo spuštali, u plodnu dolinu.

Prvi put posle mnogo vremena, osećao se podmlađeno.

Voleo je ovu zemlju.

Prvo putovanje 1492. izvedeno je pod njegovim ličnim vođstvom, nasuprot savetima takozvanih učenih ljudi. Osamdeset sedam ljudi odvažilo se na put u nepoznato, vođeno snagom njegovog sna. Decenijama se mučio da sakupi sredstva, prvo kod Portugalaca, zatim kod Španaca. U Sporazumu iz Santa Fea, potpisanom između njega i španske krune, obećan mu je status plemića, deset posto svih bogatstava i uprava nad morima koja otkrije. Izvanredan dogovor na papiru, ali Fernando i Izabela nisu ispunili svoj deo. Proteklih dvanaest godina, otkako je on uspostavio ono što su svi nazivali Novim svetom, španski brodovi su jedan za drugim plovili na zapad, a nijedan nije imao odobrenje od njega kao admirala Okeanskog mora.

Kurve. Lažljivci.

Svi oni.

„Tamo“, doviknuo je De Tores.

Zaustavio se na padini i između drveća pogledao preko hiljada crvenih cvetova koje su domoroci nazivali šumskim plamenovima. Primetio je bistro jezerce, ravno poput stakla, u koji je uticala i iz kog je isticala hućeća tekuća voda.

Prvi put je posetio Jamajku 1494. godine, na svom drugom putovanju, i otkrio da njenu severnu obalu naseljavaju isti domoroci koje je zatekao i na okolnim ostrvima, samo što su ovdašnji bili više neprijateljski nastrojeni. Možda je njihova bliskost sa Karibima, koji su živeli na istoku Portorika, bila odgovorna za tu agresivnost. Karibi su bili divlji ljudožderi koji su razumevali samo silu. Učeci na osnovu prošlih iskustava, odaslao je strelce i pse krvoslednike da se na početku postaraju za Jamajkance, ubivši nekoliko njih, surovo se ophodeći prema ostalima, dok svi nisu jedva dočekali da se povinuju.

Zaustavio je napredovanje povorke na ivici jezerceta.

De Tores mu je prišao i šapnuo: „To je ovde. To je to mesto.“

Znao je da će ovo biti poslednji put da boravi u svom Novom svetlu. Imao je pedeset jednu godinu i uspeo je da okupi impresivnu zbirku neprijatelja.

Afera Kolumbo

Njegovo prošlogodišnje iskustvo bilo je dokaz za to, na ovom četvrtom putovanju koje je od početka bilo osuđeno na propast. Prvo je proučavao obalu onoga za šta je počeo da veruje da je kontinent, čija se linija kopna protezala u beskraj, sa severa na jug sve dokle je plovio. Nakon što je dovršio to preliminarno izviđanje, nadao se da će se iskrcati na Kubu ili Hispaniolu, ali njegovi brodovi nagrizeni crvima stigli su samo do Jamajke, gde je oba nasukao na obalu i čekao spasioce.

Niko nije došao.

Guverner Hispaniole, njegov zakleti neprijatelj, odlučio je da ga prepusti smrti, zajedno sa njegovih 113 ljudi.

Ali to se nije desilo.

Umesto toga je nekoliko hrabrih ljudi odveslalo u kanuu do Hispaniole i vratilo se sa brodom.

Da, zaista je sakupio mnogo neprijatelja.

Oni su uspeli da mu poreknu sva prava koja je nekada imao na osnovu Sporazuma. Uspeo je da zadrži svoje plemićko i admiralsko zvanje, ali to nije značilo ništa. Naseljenici u Santo Domingu su se čak pobunili i prisilili ga da potpiše ponižavajuću nagodbu. Pre četiri užasne godine vratio se u Španiju okovan u lance i pod pretnjom da će mu se suditi i da će završiti u zatvoru. Ali kralj i kraljica su mu dali neočekivano pomilovanje, a zatim mu odobrili sredstva i odobrenje za četvrtu plovidbu.

Čudio se njihovim motivima.

Izabela je delovala iskreno. Ona je bila pustolovnog duha. Ali sa kraljem je bio drugačiji slučaj. Fernandu nikada nije bilo stalo do njega i otvoreno je govorio da svako putovanje preko zapadnog okeana deluje kao glupost.

Naravno, to je bilo pre nego što je ostvario uspeh.

Sada je Fernando želeo samo srebro i zlato.

Kurve. Lažljivci.

Svi oni.

Mahnulo je rukom dajući znak da se nosiljke spuste. Tri njegova čoveka su pomogla u tome, pošto je svaki od sanduka bio težak.

„Stigli smo“, viknuo je na španskom.

Njegovi ljudi su znali šta im je činiti.

Isukali su mačeve i urođenici su ubrzo isečeni na komade. Dvojica su stejnjala na zemlji, ali utišali su ih ubodi gvozdenim šipkama u grudi. Njihovo ubistvo njemu nije značilo ništa, nisu bili vredni da udišu isti vazduh kao Evropljani. Sitni, bakrenosmeđi, goli kao od majke rođeni, nisu imali pismo ni čvrsta verovanja. Živeli su u selima kraj mora i, koliko je primetio, nisu postigli ništa osim da uzgaje nešto useva. Predvodio ih je čovek zvan *kačike*,

sa kojim se sprijateljio tokom godine provedene na ostrvu. Kada je juče poslednji put spustio sidro pored severne obale, *kačike* mu je dao šest ljudi.

„*Jednostavan izlet do planina*“, rekao je poglavici. „*U trajanju od nekoliko dana.*“

Znao je dovoljno njihovog aravačkog jezika da saopšti svoj zahtev. *Kačike* je obznanio da je razumeo i da pristaje, pokazujući ka šestorici koji će nositi sanduke. On se naklonio u znak zahvalnosti i ponudio kao poklon nekoliko sokolarskih zvončića. Hvala nebesima što ih je poneo dovoljno sa sobom. U Evropi su ih vezivali za kandže dresiranih ptica. Bili su bezvredni. Ovde su bili čvrsta valuta.

Kačike je prihvatio isplatu i uzvratio naklonom.

Imao je posla sa ovim vođom još dva puta ranije. Sklopili su prijateljstvo. Razumevanje. Koje je on iskoristio u punoj meri.

Kada je prvi put posetio ostrvo 1494, zaustavivši se na dan da zapuši pukotine u svom brodu i obnovi zalihe vode, njegovi ljudi su приметili fine komadiće zlata u bistrim potocima. Nakon što je ispitaо *kačikea*, saznao je za mesto gde je grumenje zlata bilo veće, neko čak i veličine zrna pasulja.

Mesto na kome je sada stajao.

Ali, za razliku od prevrtljivih španskih vladara, njega nije zanimalo zlato. Njegov cilj je postao veći.

Nije skidao pogled sa De Toresa, i njegov stari prijatelj je znao šta sledi. Sa mačem u ruci, De Tores je uperio sečivo u jednog od trojice Španaca, niskog i zdepastog čoveka posivelog lica.

„Na kolena“, naredio je De Tores dok je čoveku oduzimao oružje.

Druga dvojica vojnika podigla su mačeve u znak podrške.

Zarobljenik je kleknuo.

Kolumbo se suočio sa njim. „Da li si me smatrao toliko glupim?“

„Admirale...“

Podigao je ruku da ga utiša. „Pre četiri godine vratili su me u Španiju u lancima i lišili me svega što je po pravu bilo moje. Zatim, isto tako naglo, sve to je vraćeno.“ Zastao je. „Sa samo nekoliko reči, kralj i kraljica su mi oprostili sve ono što sam navodno uradio. Da li su me smatrali nezalicom?“ Ponovo je zastao. „Jesu. A to je najveća od svih uvreda. Godinama sam molio za sredstva da preplovim okean. Godinama su me odbijali. A ipak, pomoću jednog pisma kruni, dodeljen mi je novac za ovo četvrto putovanje. Jedan zahtev, i sve mi je obezbeđeno. Tada sam znao da nešto nije u redu.“

Mačevi su i dalje bili upereni u zarobljenika. Nije mogao ni da mrdne.

„Ti si uhoda“, rekao je Kolumbo. „Poslat ovamo da šalje izveštaje o onome što radim.“

Afera Kolumbo

Pogled na ovu budalu izazvao mu je gađenje. Čovek je predstavljao sve izdajstvo i bedu koje je bio prisiljen da podnosi u rukama španskih lažljivaca.

„Postavi pitanje na koje su tvoji dobročinitelji hteli da znaju odgovor“, zatražio je Kolumbo.

Čovek je ostao tih.

„Postavi ga, rekao sam.“ Glas mu se pojačao. „Naređujem ti.“

„Ko si ti da bilo šta naređuješ?“, rekao je špijun. „Ti nisi Hristov čovek.“

Prihvatio je uvredu sa strpljenjem koje mu je dao težak život. Ali video je da njegovi zemljaci nisu toliko spremni da oprostite.

Pokazao je na njih. „Ni ovi ljudi nisu Hristovi.“

Zarobljenik je pljunuo na tle.

„Da li je tvoj zadatak bio da izveštavaš o svemu što se dešavalo na putovanju? Da li su nosiljke koje smo ovde danas doneli bile ono što ih zanima? Ili su jednostavno u potrazi za zlatom?“

„Ti nisi bio iskren.“

Nasmejavao se. „Ja nisam bio iskren?“

„Sveta majka crkva će se pobrinuti da budeš večno proklet u paklenim vatrama.“

Zatim je shvatio. Ovog čoveka je poslala inkvizicija.

Najveći od svih neprijatelja.

Plamen samoodržanja se razbuktao u njemu. Primetio je zabrinutost u De Toresovim očima. Od dana kada je otišao iz Španije, pre dve godine, znao je za ovaj problem. Ali, da li je bilo još onih koji su poslali da gledaju i slušaju? Inkvizicija je spaljivala na hiljade ljudi. Mrzeo je sve ono što je ona predstavljala.

Ono što je danas ovde dovršavao bilo je smišljeno isključivo radi onemogućavanja tog zla.

De Tores mu je već rekao da neće rizikovati da ga otkriju španski islednici. Nije želeo da ga vrate u Evropu. Nameravao je da se naseli na Kubi, mnogo većem ostrvu na severu. I druga dvojica ljudi koji su držali mačeve, mlađi, poletniji, doneli su, shodno tome, odluku da ostanu. I on je trebalo da se složi s tim, ali njegovo mesto nije bilo ovde, iako je želeo da stvari stoje drugačije.

Spustio je pogled.

„Englezi i Holandani me zovu Kolumbus. Francuzi, Kolumb. Portugalci, Kolom. Španci me znaju kao Kolona. Ali nijedno od ovih nije ime koje sam dobio po rođenju. Nažalost, ti nikada nećeš saznati moje pravo ime i nikada nećeš podneti izveštaj svojim dobrotvorima koji na njega čekaju u Španiji.“

Mahnulo je rukom i De Tores je zario mač čoveku u grudi.

Stiv Beri

Zarobljenik nije imao vremena da reaguje.

Sečivo je istrgnuto napolje uz mučan zvuk i telo se sručilo napred, prvo udarajući u zemlju licem.

Sve veća lokva krvi natapala je zemlju.

On pljunu na leš, kao što uradiše i drugi.

Nadao se da će ovo biti poslednji čovek koga vidi da umire. Bio je umoran od ubijanja. Pošto će se uskoro vratiti na svoj brod i napustiti ovu zemlju zauvek, neće biti *kačikeove* odmazde zbog šest ubijenih. Drugi će platiti cenu za to, ali to nije bila njegova briga. Sve su to bili neprijatelji i on im nije želeo ništa osim patnje.

Okrenuo se i najzad proučio mesto na kome je stajao, primećujući svaku pojedinost koja mu je bila opisana.

„Vidite, admirale“, rekao je De Tores. „Kao da nas je sâmo zlato usmerilo ka ovom mestu.“

Njegov stari prijatelj bio je u pravu.

Izgledalo je kao da je tako.

Budi hrabar kao leopard, lak kao orao, brz kao jelen i jak kao lav da sprovedeš volju svog Oca na nebesima.

Mudre reči.

„Haj’te“, rekao je ostalima. „Pomolimo se da će današnja tajna dugo ostati skrivena.“

SADAŠNJOST

PRVO POGLAVLJE

Tom Sejgan je stezao pištolj. Razmišljao je o ovom trenutku cele prošle godine, razmatrajući razloge *za* i *protiv*, najzad zaključivši da je jedan razlog *za* pretegnuo u odnosu na sve razloge *protiv*.

Jednostavno nije više želeo da živi.

Nekada je bio novinar-istraživač *Los Angeles tajmsa* sa dobrom šestoci-frenom godišnjom zaradom; jedan članak koji je potpisao našao se na jednoj naslovnoj strani, a drugi je zauzeo mesto u gornjem delu druge naslovnice. Radio je širom sveta – u Sarajevu, Pekingu, Johanesburgu, Beogradu i Moskvi. Ali njegova specijalnost postao je Bliski istok, mesto koje je dobro poznao i gde je stekao ugled. Poverljive podatke su mu nekada dostavljale na stotine dobrovoljnih informatora, ljudi koji su znali da će ih štiti po svaku cenu. To je i dokazao kada je proveo jedanaest dana u zatvoru u Vašingtonu, jer je odbio da otkrije svoj izvor za članak o korumpiranom kongresmenu iz Pensilvanije.

Taj čovek je završio u zatvoru.

Tom je po treći put bio nominovan za Pulicerovu nagradu.

Postojala je dvadeset jedna kategorija za nagrade. Jedna je bila za „isticanje u istraživačkom novinarstvu pojedinca ili ekipe, čiji je rad objavljen u jednom ili nizu novinskih članaka“. Pobjednici su dobijali plaketu, deset hiljada dolara i mogućnost da dodaju tri dragocene reči – *dobitnik Pulicerove nagrade* – pored svog imena.

On je svoju nagradu osvojio.

Ali su mu je oduzeli.

Što je izgledalo kao priča njegovog života.

Sve mu je oduzeto.

Njegova karijera, ugled, kredibilitet, čak i samopoštovanje. Na kraju je postao promašen kao sin, otac, muž, novinar i prijatelj. Pre nekoliko nedelja skicirao je spiralu svog pada u beležnici, ustanovivši da je sve počelo kada je imao dvadeset pet godina i kada je tek izašao sa Univerziteta Floride, kao treći u klasi, sa diplomom iz žurnalizma u ruci.

Onda ga je otac lišio nasledstva.

Aviram Sejgan je bio nepopustljiv.

„Svi mi donosimo izbore. Dobre. Loše. Neodređene. Odrastao si čovek, Tome, i doneo si svoje izbore. Sada ja moram da donesem svoj.“

I to je i uradio.

U istoj beležnici je označio uspone i padove. Neki su bili odranije, kada je bio urednik novina u srednjoj školi i izveštač iz kampusa na univerzitetu. Većina je bila iz kasnijeg perioda. Njegov uspon od pomoćnog novinara u rubrici vesti, preko novinara u redakciji, do višeg međunarodnog izveštača. Nagrade. Priznanja. Poštovanje kolega. Kako je jedan komentator opisao njegov stil? *„Sveobuhvatno i prodorno izveštavanje obavljeno uz veliki lični rizik.“*

Zatim njegov razvod.

Otuđenje od jedinog deteta. Loše investicione odluke. Čak još lošije životne odluke.

Konačno, otkaz.

Pre osam godina.

I naizgled nikakav život posle toga.

Većina prijatelja ga je napustila. Ali to je bila njegova greška koliko i njihova. Kako se njegova depresija produbljivala, sve više se povlačio u sebe. Začudo se nije okrenuo alkoholu ili drogama, ali ništa od toga ga nikada nije privlačilo.

Samosažaljenje je predstavljalo njegovo opojno sredstvo.

Zagledao se u unutrašnjost kuće. Odlučio je da umre ovde, u kući svojih roditelja. Prikladno, na neki morbidan način. Debele naslage prašine i zadah ustajalosti podsetio ga je da su ove prostorije tri godine zvrjale prazne. Nije objavio komunalne usluge, plaćao je skroman porez na nekretninu i održavao travnjak tek toliko da se komšije ne žale. Lane je primetio da iskrivljeno stablo duda treba potkresati, a tarabu obojiti.

Mrzeo je da boravi na ovom mestu. U njemu je bilo previše duhova.

Prošao je kroz sobe, sećajući se srećnijih dana. U kuhinji je još mogao da vidi čupove u kojima je njegova majka držala džem i koji su nekada bili poređani na prozorskoj dasci. Pomisao na nju izazvala je talas neuobičajene radosti koja je brzo uminula.

Trebalo bi da napiše poruku i objasni svoje postupke, okrivi nekoga ili nešto. Ali kome? Niko mu ne bi verovao ako bi rekao istinu. Na nesreću, baš kao pre osam godina, nije mogao da okrivi nikoga osim samog sebe.

Da li će ikoga uopšte i biti briga kada ga ne bude više bilo?

Njegovu ćerku sigurno ne. Nije razgovarao sa njom već dve godine.

Njegovog književnog agenta? Možda. Zaradila je dosta novca od nje-gove uloge pisca iz senke. Bio je zapanjen koliko takozvanih bestseler pisaca

beletristike ne ume da napiše ni reč. Šta je jedan kritičar rekao u vreme njegovog sunovrata? „Pred novinarom Sejganom je naizgled bila perspektivna karijera u pisanju beletristike.“

Kreten.

Ali je zapravo prihvatio taj savet.

Pitao se – kako objašnjavaš to što sebi oduzimaš život? To je, po definiciji, nerazuman čin. Što se, opet po definiciji, opire objašnjavanju. Nadao se da će ga neko sahraniti. Imao je dosta novca u banci, više nego dovoljno za dostojanstvenu sahranu.

Kako će izgledati smrt?

Da li si svestan? Možeš li da čuješ? Vidiš? Mirišeš? Ili je to jednostavno večno crnilo. Bez misli. Bez osećaja.

Bez ičega.

Napolju je bio predivan martovski dan, podnevno sunce je bleštalo. Florida je bila istinski blagoslovena divnim vremenskim uslovima. Kao Kalifornija, samo bez zemljotresa, u kojoj je živeo pre nego što je otpušten. Nedostajace mu toplota sunca u prijatnim letnjim danima.

Zastao je u lučnom prolazu i zagledao se u salon. Majka ga je uvek nazivala sobom. Ovde su njegovi roditelji zajedno provodili šabat. Gde je Aviram čitao iz Tore. Mesto gde su obeležavani Jom Kipur i praznici. Prisetio se kako je izgledala kositrena menora upaljena na drugom kraju stola. Njegovi roditelji su bili predani Jevreji. Posle svoje bar micve i sam je prvo proučavao Toru, stojeći ispred prozora podeljenog na dvanaest pregradaka, uokvirenog zavesama od damasta za koje su njegovoj majci bili potrebni čitavi meseci da ih sašije. Umela je da radi rukama, divna žena koju su svi voleli. Nedostajala mu je. Umrta je šest godina pre Avirama, a on pre tri godine.

Došlo je vreme da se ovo okonča.

Razgledao je pištolj koji je kupio pre nekoliko meseci na izložbi oružja u Orlandu, i zatim seo na sofu. Oblaci prašine su se digli, pa ponovo spustili. Setio se Aviramove propovedi o pticama i pčelama koju je održao sedeći na istom ovom mestu. Njemu je bilo, koliko, dvanaest godina?

Pre trideset osam godina.

Ali izgledalo je kao da je bilo prošle sedmice.

Kao i obično, objašnjenja su bila gruba i sažeta.

„Razumeš li?“ upitao ga je Aviram. „Važno je da razumeš.“

„Ne sviđaju mi se devoјčice.“

„Svideće ti se. Zato nemoj da zaboraviš šta sam ti rekao.“

Žene. Još jedan neuspeh. Imao je nekoliko predivnih veza kao mladić, i oženio se Mišel, prvom devoјkom koja je pokazala ozbiljno zanimanje za

Stiv Beri

njega. Ali brak se završio posle njegovog otpuštanja s posla, i nije više bilo žena posle sunovrata. Mišel je ostavila velikog traga na njemu.

„Možda ću i nju uskoro videti“, promrmljao je.

Njegova bivša žena poginula je pre dve godine u sudaru automobila.

Bilo je to poslednji put kada je razgovarao s ćerkom, a njene reči bile su jasne i glasne. „*Odlazi. Ona te ne bi želela ovde.*“

I otišao je sa sahrane.

Ponovo se zagledao u pištolj, držeći prst na obaraču. Skupio je snagu, udahnuo s mukom i namestio cev na slepoočnicu. Bio je levoruk, kao skoro svaki Sejgan. Njegov stric, bivši profesionalni igrač bejzbola, rekao mu je dok je još bio dete da će zaraditi bogatstvo u većim ligama ako bude mogao naučiti da baca loptu krivudavom putanjom. Talentovani levoruki igrači bili su retki.

Ali u sportu je takođe omanuo.

Prineo je cev slepoočnici.

Metal mu je dodirnuo kožu.

Sklopio je oči i pojačao pritisak prsta na obaraču, zamišljajući kako će početi njegov posmrtni govor. *U utorak, 5. marta, novinar istraživač Tom Sejgan oduzeo je sebi život u kući svojih roditelja u Maunt Dori na Floridi.*

Malo jači pritisak i...

Kuc. Kuc. Kuc.

Otvorio je oči.

Čovek je stajao ispred prednjeg prozora, dovoljno blizu oknima da mu Tom vidi lice – stariji od njega, uredan, dostojanstven – i desnu ruku.

Ruku kojom je držao fotografiju, pritisnutu na prozorsko staklo.

Usredsredio se na sliku mlade žene koja je ležala raširenih ruku i nogu.

Kao da je vezana.

Poznavao je to lice.

Njegova ćerka.

Ale.